

— Chúng tôi rời phòng được không ?

Văn Bình từ chối :

— Thong thả. Tôi đề nghị hai người ở lại đây đến gần sáng, đợi giải quyết xong Valép, rồi muốn đi đâu tùy ý.

Ngoảnh sang phía thiếu phụ, chàng cười dĩ thỏa :

— Anh và chị cứ tự nhiên như trong phòng tắt đèn và không có ai. Tuy ngồi đây, tôi không tò mò đâu.

Văn Bình kéo ghế ra chỗ khác. Chẳng bao lâu nữa, trời sẽ sáng. Trong túi chàng, gói thuốc Salem còn gần đầy, ít ra cũng làm chàng đỡ buồn, trong khi một người đàn ông, một người đàn bà, vui với nhau cách một thước.

Phía sau chàng có tiếng cười rúc rích. Mu đàn bà giang hồ tìm cách trêu ghẹo chàng. Nóng mặt, chàng ngậm chặt điếu thuốc đã cháy hai phần ba. Mẩu thuốc tuy nóng, song chưa nóng bằng cảm xúc dè mê, như kêu thét, như lờn lộn trong mạch máu căng thẳng của chàng.

o-o-o

XII

Người đàn bà ấy..

o-o-o-o-o

Văn Bình đứng trước cái máy bán nước ngọt coca cola tự động đặt trên lề đường. Đại lộ Et-côn-ta, mạch máu của thủ đô Mani, đông nghẹt.

Chàng bỏ đồng xu kền vào máy. Sạch một tiếng khô khan, một chai nước ngọt từ trong lăn ra. Chàng cầm lấy, mở nắp, uống một hơi. Vừa uống, chàng vừa quan sát từ phía.

Ban đêm, cũng như các thị trấn lớn trên thế giới, Mani chìm ngập dưới sóng điện nê-ông muôn màu, muôn kiểu. Cách một quãng, sừng sững một rạp chiếu bóng, bên trong rộng bát ngát như tòa lâu đài ngàn một đêm lễ, gắn máy điều hòa khí hậu tối tân và êm ru. Nhạc Jazz, thứ kích động nhạc người Phi yêu nhất, vọng lại âm ỹ, xáo động, khiến kẻ chán nản sinh ra yêu đời. Hàng trăm cặp trai gái âu yếm khoác tay nhau, tự do tình tự dưới ánh đèn sáng rực.

Văn Bình ngấm một đôi tình nhân trẻ tạt

qua. Chàng sung sinh barong tagalog, loại sơ mi bỏ ngoài quần bằng tơ dứa mỏng tanh, dành cho những dịp long trọng, đi sát với nàng. Đang đi, nàng đứng lại đột ngột, vít mặt chàng, hôn lên một cách đậm đà, bất chấp nơi nhĩ mục quan chiêm. Văn Bình liếm môi ra vẻ thèm thường. Thèm vì ham muốn xác thịt thì ít, thèm thay cho sự tự do luyện ái ở nơi cộng cộng thì nhiều. Vì không phải ngoa khi nói rằng Phi luật tân là thiên đường của ái tình.

Hết dãy phố đầy ánh sáng, chàng bước sâu vào một khu âm thấp, chật chội. Chàng vừa qua công trường Santa Cruz. Đám đông người chen chúc trước rạp chiếu bóng Onday như tảng đá nam châm hút chàng dừng lại. Khác với những rạp sang trọng như Avenue, Galaxy, State, Ever, Capitol, Odeon., rạp Onday ngồi thu hình trong góc đường, nửa tối, nửa sáng, bề ngoài cũ kỹ và bần thiếu.

Thanh niên và giới bình dân thường đến giải trí ở Onday. Phim ảnh phần nhiều được chiếu lại, không khí trong rạp lại ngột thở dưới những cái quạt trần ám bụi, kêu cọt kẹt, song khán giả vẫn sẵn sàng tha thứ, vì ở Onday, ít nhất một ngày ba lần, giữa hai xuất chiếu, được trình diễn thoát y vũ.

Văn Bình nhìn vai tiến lại phòng vé. Thiếu nữ ngồi sau ghi-sê mắt cáo, môi đỏ loét ra mép, nhe hàm răng sún cười với chàng. Chàng giắt mình sứt đánh rơi đồng tiền lẻ xuống đất.

Kề ra, nàng không xấu, nhờ cặp môi đầy đặn ông hôn rất thích, và đôi mắt lá răm dăm dăng. Văn Bình không nhìn rõ người nàng, vì bị che khuất sau ghi-sê, tuy nhiên, căn cứ vào cái vai tròn trịa, và bộ ngực đồ sộ, khiến kích—thật trăm phần trăm — chàng đoán thân thể của nàng khá cân đối và rắn rỏi.

Văn Bình hích khuỷu tay, tìm lối ra ngoài cho khỏi nghẹt thở. Bọn thanh niên đầu tét, quần túm vây vòng trong, vòng ngoài, khiến chàng phải ầy mạnh mới ra nổi. Vô tình, chàng dùng một tay anh chị, mặc áo thun đen, khoe cái ngực nở tròn, bập thít tay to tướng, trên đó nổi bật hình xăm cô gái khỏa thân, uốn mình trong một động tác độc đáo mà đàn bà dăm dăng biểu diễn trong phòng mỗi khi đèn tắt.

Bị xô, gã du côn sừng sộ tóm lấy ve áo của Văn Bình, miệng sặc sụa hơi men :

— Mày dám gây sự với tao hả ?

Chàng thần nhiên nhìn hẳn. Bề cao, hẳn xấp xỉ chàng, song bề ngang hẳn to gấp rưỡi. Ai cũng tưởng nắm tay ketch xù của hẳn giáng xuống nhẹ nhẹ là vai Văn Bình bị chặt gãy. Đám đông chen chúc trước phòng vé dẫn ra trong sợ sệt và kính nể. Văn Bình hiểu ngay : chàng đang chạm trán một tay trùm của Mani cận bã.

Bọn vai u, thịt bắp này, chàng đã gặp nhiều trên đường nghề nghiệp. Tài võ của chúng chỉ quạt ngã được vài ba người yếu bóng vía là cùng. Nếu ở nơi khác, chàng đã tặng hẳn một bài học.

Song đêm nay, công việc chờ chàng còn nhiều, Chàng không muốn vướng vào chuyện nhỏ để hỏng việc lớn.

Tưởng chàng lép vế, gã du côn nhỏ bệch bãi nước bọt vào sơ mi chàng. Văn Bình rút mù soa ra lau, đoạn tránh ra chỗ khác. Được thế, gã dao búa làm già. Không cho Văn Bình vào rạp, hẳn nắm đuôi áo chàng giặt lại.

Lần này, chàng không nhìn được nữa. Tuy nhiên, giọng nói của chàng vẫn bình tĩnh và khá ái :

— Anh muốn gì ?

— Muốn mày xin lỗi tao.

— Tôi làm gì mà phải xin lỗi.

— Mày đụng vào người tao.

— Nơi đông đúc, chạm nhau là thường. Vả lại, tôi vô tình đụng phải anh. Nếu anh cố chấp, tôi đành xin lỗi vậy.

Gã cười rú lên :

— Mày tưởng chỉ nói vài tiếng cọc lốc là xong hả ?

Văn Bình nhìn thẳng vào mắt hắn :

— Vậy, anh muốn gì ? Không lẽ, tôi phải quỳ xuống, xin lỗi anh.

Gã khạc đờm nhỏ vèo vào đám đông run sợ :

— Đứng. Mày phải quỳ xuống, xin lỗi, may ra tao mới tha. Tao làm vua ở khu Santa Cruz từ 10 năm nay, chưa có đứa nào dám mó chân lông. Hàng trăm đứa đã quỳ dưới đất, lay tao.

Văn Bình cười nhạt :

— Anh giỏi võ lắm phải không ?

Gã du côn khuyển tay :

— Không giỏi lắm. Chỉ nhất nhì Khu Santa Cruz thôi.

Đám đông đang xôn xao bỗng im bật. Thiếu nữ bán vé rẽ đám đông ra đứng giữa hai người. Dưới ánh đèn, Văn Bình nhận thấy nàng có bộ ngực, cái eo và làn mông tuyệt đẹp. Nàng nói một hơi tagalog — thổ ngữ Phi luật tân — với chàng. Chàng lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu. Ngạc nhiên, nàng quay lại gã du côn, líu lo như chim. Gã xua tay, từ chối.

Nàng hèn dùng tiếng Anh, nói với Văn Bình :

— Em xin lỗi giúp anh, nhưng hẳn không nhận. Anh nên xin lỗi là hơn. Hẳn là trùm anh chị ở khu này, hàng tuần rạp chiếu bóng phải nộp thuế cho hắn. Em không muốn anh thiệt mạng một cách vô ích. Từ bao năm nay, hàng chục người đã chết về môn nhu quyền Thiếu lâm của hắn.

Văn Bình mỉm cười, hỏi sang chuyện khác :

— Máy giờ, cô về ?

— Nửa đêm.

— Có ở đâu ?

— Pasay. Lát nữa, mời anh đến chơi.

Gã du côn gạt tay nàng, bộ điệu hung hăng :

— Hừ lát nữa, hẳn không thể lại thăm cô được đâu. Cô muốn tìm hắn thì vào nhà xác.

Thiếu nữ van lơn :

— Anh cần gì, em xin chiều.

Rồi quay lại Văn Bình :

— Anh đi khỏi nơi này ngay. Em không muốn...

Văn Bình cười nhạt :

— Cảm ơn cô. Tôi cần cho bản một bài học.

Đám đông dẫn ra. Văn Bình thản nhiên cởi áo sơ mi, để lộ bắp tay cuồn cuộn, và thân hình cân đối như pho tượng Hy Lạp. Nhìn giữa mặt đối thủ chàng hỏi :

— Anh học nhu quyền được mấy năm rồi ?

Gã du còn trợn mắt :

— Trên 10 năm. Chỉ đụng vào người mà là nát bấy lục phủ, ngũ tạng.

— Anh định đánh vào ruột hay phổi ?

— Chỗ nào cũng được. Anh chọn đi.

— Nghe nói nhu quyền thường đánh vào bụng. (1) Lỗ rốn là bộ phận xung yếu nhất của cơ thể. Nào, mời anh chỉ giáo vào rốn tôi.

Gã du còn ngạc nhiên :

— Anh điên phải không ? Từ xưa đến nay, chưa ai dám đứng yên cho tôi thí nghiệm nhu quyền.

Văn Bình lấy trong túi ra một con dao bấm

(1) Nhu quyền là một bộ môn bí truyền của võ Thiếu lâm, lấy mềm trị cứng. Người giỏi nhu quyền chỉ đâm nhẹ là đối thủ nát ruột. Tại Phi luật tân, võ sư nhu quyền hữu hạng là Wong' Mu-ta, người Trung hoa. Muốn biết rõ thêm về nhu quyền, xin mời bạn đọc cuốn « Gián điệp Nhị trùng », đã xuất bản cùng một tác giả.

Thuy điện. Ấn vào nút. Lưỡi dao mỏng như lá liễu và sắc như nước, vọt ra. Chàng ra hiệu cho đám đông lùi lại, để lộ tấm cửa lim dầy. Chàng tỉ mỉ dao vào gỗ. Lưỡi dao ngập quá nửa.

Chàng hỏi gã du còn :

— Dao này nhọn không ?

Gã du còn hừ một tiếng rồi đáp :

— Tôi không thích chơi dao.

— Anh yên tâm. Tôi không hạ anh bằng dao đâu. Trước khi độ sức với tôi, phiền anh nhìn tôi biểu diễn.

Chàng thở một hơi dài, đoạn quay ngược mũi dao đâm thật mạnh vào bụng. Mũi dao trượt ra ngoài, như đục vào thép. Trên da bụng của Văn Bình, người ta chỉ thấy một vết đỏ li ti. Gã du còn lắc đầu nhiều lần, như đang mơ ngủ.

Văn Bình đặt tay lên vai hắn, giọng thản mát :

— Phải là người nổi công tuyệt diệu mới biến da thịt thành sắt, chống lại dao bua. Nhu quyền là một biến thể của nổi công. Đối với người như tôi, anh dùng nhu quyền vô ích, hoàn toàn vô ích. (1)

(1) Môn nội công này hoàn toàn có thật. Võ sư John. F. Gilbey, đệ nhất đẳng nhu đạo, đệ ngũ đẳng Karaté, vô địch quyền Anh, trong một chuyến viễn thám Đông kinh để tầm sư học đạo, đã gặp một võ sư Nhật tên là Junzo Hirose, và được Hirose biểu diễn môn nội công kỳ lạ này. Trước mặt Gilbey, Hirose dùng kiếm Nhật đâm vào nhiều bộ phận mà không hề bị thương. Phép nội công này có thể biến từng bộ phận trên cơ thể rắn như sắt, tuy nhiên chưa thể biến toàn thân rắn như sắt.

Giong gã du còn trở nên khàn khàn :

— Anh vừa làm trò quỷ thuật. Tôi không tin.

Văn Bình cười xòa

— Dao đây, mời anh đâm thử.

— Tôi muốn đâm vào tay, anh chịu không ?

— Đâm vào bụng dễ chết hơn.

— Không. Bụng anh có phép quỷ thuật.

Văn Bình chia cánh tay trái ra :

— Mời anh đâm vào bắp thịt trên.

Gã du còn thu toan lực, sửa soạn đâm. Thiếu nữ bán vé hét lên :

— Khoan đã.

Văn Bình lại cười :

— Có đừng sợ.

Mũi dao dung vào bắp thịt Văn Bình rồi trượt ra ngoài. Dùng sức quá mạnh, gã du còn nhào đầu vào tường, lưỡi dao rơi xuống đất, kêu keng một tiếng.

Cười rộ, Văn Bình móc túi lấy thuốc lá. Xấu hổ hóa liễu mạng, gã du còn chồm dậy, đâm thật mạnh vào mặt chàng. Không thêm né, chàng đưa tay lên gạt. Như chạm phải bề tông cốt sắt, hấn chùn lại, rú lên, vẻ mặt đau đớn. Văn Bình bắt hăm :

— Còn trò gì nữa, biểu diễn cho công chúng thưởng thức luôn một thể.

Hấn xông tới, chọc ngón tay vào mắt chàng. Chàng bắt lấy tay hấn, dùng nhu đạo quật hấn ngã chổng kềnh trên nền gạch. Mọi người cười ò. Hấn chộp tay vào túi lấy súng. Văn Bình hít một

hơi Salem, đoạn quay lưng lại, sửa soạn đưa vé cho người gác cửa.

Gã du còn lên đạn đánh soạch, nhắm lưng chàng bóp cò. Văn Bình nghe trong đám đông tiếng la thất thanh. Cuộc phản công kỳ diệu diễn ra trong vòng một sao đồng hồ. Nhanh như điện, chàng xoay người lại, tóm lấy cườm tay cầm súng, chân chàng phóng vào bụng đối phương. Lãnh ngon cườm kinh khủng vào bao tử, hấn bị văng vào tường, và nằm mọp luôn.

Văn Bình ung dung vào rạp. Người gác đặt sang bên cho chàng vào, không dám yêu cầu chàng trình vé.

Bên trong, đèn vừa bật sáng. Phim đã chiếu xong. Tấm màn trắng được cuốn lên, để lộ một sân khấu hẹp, trên đó đoàn vũ nữ thoát y sắp ra mắt.

Khán giả đông cứng, không thừa một ghế. Sát rìa sân khấu, mọi người bu đen, ai cũng muốn chen lên hàng ghế đầu để ngắm các vũ nữ được rõ ràng. Mùi mồ hôi xông lên làm Văn Bình buồng nôn. Dãy quạt trần quay một cách lười biếng và yếu ớt. Chung quanh, chàng thấy toàn thanh niên. Năm thì, mười họa, luồng mắt quan sát của chàng mới gặp một người đàn bà, người nào cũng phấn son lòe loẹt, cử chỉ xuống xã, trắng trợn của kẻ quen nghề rước khách.

Đèn trong rạp vụt tắt, nhường cho sân khấu sáng rực hấn lên. Công chúng đang kháo chuyện ồn ào, đột nhiên nín lặng. Văn Bình nghe tiếng

thở hần hển của người đứng bên. Toàn rạp lục đục đứng dậy, nhiều người đứng cả lên ghế.

Một tiếng ð đồng thanh nổi lên : một vũ nữ từ trong rún rầy bước ra. Đứng gần, Văn Bình nhìn được khá rõ : nàng mặc bộ xiêm dài bó chặt thân thể, cầu vai bằng cao, may theo kiểu Phi, bằng vải kẻ ô vuông, màu đỏ hoét. Mặt nàng không đẹp : miệng hơi rộng, gần như ngoa ngoắt, sống mũi hơi cao, chững tỏ nàng lai Tây ban nha, cặp mắt thiếu nhanh nhẹn, tổ cáo với Văn Bình nàng là kẻ nghiện á phiện trắng.

Âm nhạc dù dờn nổi lên, từ chiếc dương cầm kẻ phía dưới. Nàng cúi chào cử tọa, đoạn hất mở tóc dài, dang hai tay ra, bắt đầu nhảy một vũ khúc vui vẻ. Công chúng vỗ tay tán thưởng rầm rầm. Rồi tiếng hét :

— Mau lên, cỡi ra, còn đợi gì nữa ?

Thiếu phụ ngừng nhảy, đưa tay hôn gửi khán giả. Nhịp đàn trở nên gấp rút. Theo nhịp đàn, nàng uốn mông như bị điện giật, hồi há cỡi bỏ áo ngoài. Rồi đến xiêm. Khi ấy, cử chỉ của nàng bằng chậm hẳn lại. Nàng từ từ gỡ dần những vòng vải rực rỡ che kín bộ ngực to lớn.

Trên mình nàng, còn lại hai miếng vải màu hồng, nhỏ xíu. Âm nhạc lại chuyển sang rộn rập. Mắt thiếu phụ lim dim, miệng nhăn nhó, tay chân rung rung. Nàng dang cố gắng truyền cho cử tọa cái cảm giác sung sướng lẫn đau đớn của người đàn bà ở độ cao nhất của khoái lạc.

Rồi nàng quay lưng lại. Ngón tay mềm mại

của nàng bắt đầu mở vòng vải phía trên. Nàng ném vòng vải vào góc sân khấu.

Bộ mặt kiêu hãnh, nàng uốn ngược lổa lồ nhìn mọi người. Một gã thanh niên đứng gần Văn Bình ngẩn tò te như mất hồn. Văn Bình, trái lại, hoàn toàn đứng vững. Không phải chàng lẩn đăm với đàn bà, không phải chàng ghét bỏ những cuộc cỡi bỏ quần áo trước đám đông hào sặc, song vì nhận thấy món trò thoát y tại rạp Onday làm chàng lợm giọng hơn thích thú.

Cái mở nút, cái uốn ngược của đoàn vũ nữ thốn thẹn, và tro trên kia đã xuyên tạc nghệ thuật thoát y thành cuộc phở bầy xác thịt hạ cấp, bắt khán giả nghĩ tới cái giường ọp ẹp, cái khăn mặt bị hàng trăm bàn tay bẩn thỉu lau vào, cái chậu nước tróc hết men, chứa đầy vi trùng, bỏ hôi và mạng nhện.

Trên bục gỗ, một vũ nữ khác vừa xuất hiện. Cũng như những thiếu phụ trước, nàng trình diễn động tác táo bạo, song bộ ngực nặng nề, làn da bụng bầy nhầy, cặp đùi ứ mỡ, không chinh phục nổi cảm tình của Văn Bình.

Thở dài, chàng lách ra ngoài. Đặt chân xuống Mani, nghe thuật lại những màn tào quái y giết gân tại 4 phòng chiếu bóng thường trực, chàng đã bồi hồi, mong được nhận hạ đề thưởng thức. Sau khi chứng kiến tận mắt, chàng thất vọng hoàn toàn.

Đến đầu đường Espelêta. Văn Bình đi lần vào trong tối. Đồng hồ tay của chàng chỉ 9 giờ 15 phút.

Chàng tới chỗ hẹn đúng giờ, và đúng tiêu chuẩn nghề nghiệp. Đến khi chắc chắn không bị ai theo, chàng mới dừng lại, vào tiệm uống cà phê. 10 phút sau, chàng lững thững bước ra.

Đây không phải là hẹn với địch mà là hẹn với ông Hoàng tổng giám đốc Mật vụ. Trước khi ông đáp máy bay về Sài Gòn, ông muốn gặp chàng để giao công tác mới.

Một chiếc xe hơi đen đậu lại gần chàng. Ông Hoàng ngồi lùi vào trong, mở cửa cho chàng trèo lên. Nguyễn Hương, cô thư ký kiêu diễm, ngồi băng trước với tài xế.

Văn Bình cất tiếng :

— Chào ông.

Ông Hoàng đáp :

— Chào anh. Các anh đòi khách sạn chưa ?

— Thưa chưa. Tôi chưa kịp dặn Lê Diệp.

— Tuồng các anh dọn rồi. Nhưng thôi, chẳng sao. Đêm qua, cả bọn bị bắt sạch, trừ Valép.

Văn Bình giật mình :

— Hãn thoát được à ?

— Ừ, thật không may. Nhưng bù lại, ta lại gặp cái hên khác. Ta đã đoạt được bộ mật mã. Nhờ nó, ta khám phá ra nội dung bức mật văn mà Các-lốt có bản phạn chuyên cho Uré. Theo mật văn này, 3 giờ sáng nay, một tiềm thủy đình R.U. sẽ ghé vịnh Mani.

— Thưa, để làm gì ?

— Tôi chưa rõ. Nếu để chở cán bộ và võ khí tới, R.U. không đại gì phải một tàu ngầm, vượt

vòng vây kiên cố của hải quân Mỹ-Phi vào trong vịnh Mani. Bờ biển Phi có hàng trăm chỗ đậu kín đảo mà R.U. lại đưa tàu ngầm tới đây, tất nội vụ còn có nhiều bí mật. Theo tôi, không phải là tài liệu, cán bộ điệp báo và khí giới mà R.U. đổ bộ vào Mani.

— Thưa ông, tôi ngờ...

— Anh đoán đúng. Từ lâu, đồng minh của ta đã thu lượm được tin tức theo đó R.U. đặc phái những chiếc tiềm thủy đình được trang bị riêng, lên vào các hải cảng của thế giới tự do để rải bom nguyên tử. Vạn nhất, đại chiến toàn diện xảy ra, ở xa họ dùng vô tuyến điện điều khiển cho bom nổ.

Bảng chiến thuật này, Nga sợ đỡ tổn tiền chế tạo hỏa tiễn xuyên lục địa, cũng như không phải bắt chước Hoa kỳ đóng gắp đoàn tàu ngầm nguyên tử, chứa phi đạn Polarit, và phi cơ oanh tạc hạng nặng. Mặt khác, trong một trận chiến tranh chớp nhoáng tương lai, Nga sẽ có cái lợi là tấn công bất thình lình tại khắp nơi trên thế giới, chúng ta không kịp chống đỡ.

Như anh đã biết, hỏa tiễn nguyên tử từ Nga sẽ phóng tới phải mất 15 phút 30 phút, đôi khi 1 giờ, mới rơi xuống mục tiêu. Trong thời gian này, giàn ra-đa tối tân của thế giới tự do đặt chung quanh bức màn sắt đã có đủ thời giờ báo cho lực lượng phản công sửa soạn nghênh chiến, và phóng hỏa tiễn trả đũa. Phóng phi đạn từ tàu ngầm nguyên tử vào nội địa cũng mất mười, mười lăm,

phút. Nếu Nga số đang tìm cách gài bom nguyên tử trên không gian, thì Hoa kỳ cũng không kém, có lẽ còn tiến xa hơn trong địa hạt chinh phục vũ trụ. Duy có cách nổ bom gài sẵn trong hải cảng là tiện nhất.

Chỉ cần một phút đồng hồ. Khi biết bị tấn công thì ta đã tan tành ra cám. Hiện nay, một trong các công tác bố phòng ưu tiên của thế giới tự do là khám phá ra kế hoạch gài bom bí mật của địch. Tôi tin rằng chiếc tàu ngầm sắp vào vịnh Mani đã chở theo một số vũ khí hạt nhân kinh khủng.

— Vậy ta xử trí ra sao, thưa ông.

— Ta phải bắt Urê.

— Biết hắn ở đâu mà bắt.

— Anh quên đêm qua nhờ Lê Diệp nhờ mời cho tay sai của Valép đi theo, anh mới rảnh tay tóm được Oka. Muốn bắt thú dữ, phải lập mưu lừa nó ra khỏi chỗ núp. Kế mọn này đã giúp anh và Lê Diệp thanh công đêm qua.

— Thưa, đêm qua là người của Valép, không phải của Urê.

— Thiếu gì lúc ta có thể cho người đi theo Urê. Chẳng hạn, đi theo Santô, sau khi Anbinô bị giết chết trong khách sạn Manila.

— Trời, tôi quên bằng.

— Anh còn quên nhiều chi tiết quan trọng nữa. Chẳng hạn, quên theo dõi người khách ở phòng trên tại Manila Hotel. Anh lại quên không theo dõi bà Luz.

— Thưa, tôi mắc mưu bà Luz.

— Trong làng gián điệp, khó tìm được ai cao mưu hơn Z.28. Cao mưu hơn anh, tất bà Luz phải là tinh hoa đệ nhất của nghề do thám.

— Thưa, bà Luz là tay gián điệp ghê gớm.

— Tôi không tin năng cao mưu hơn anh. Sở dĩ năng lừa được anh, vì năng đẹp quá. Hơn nữa, vì anh chưa bỏ được thói xấu mềm lòng trước đàn bà đẹp.

Văn Bình xấu hổ, nín lặng. Ông Hoàng hỏi :

— Anh biết bà Luz làm việc với cơ quan nào không ?

Văn Bình ngập ngừng :

— Thưa... tôi chưa biết.

— Tôi đã tìm ra, nhờ truy căn cước của người trợ phòng 367 trong lữ quán Manila. Anh đoán được ai không ? Là Urê.

Ông Hoàng nhìn Văn Bình xem chàng tỏ vẻ sửng sốt không. Chàng vẫn thản nhiên hút thuốc lá, Ông Hoàng hỏi :

— Anh biết hắn là Urê ư ?

— Vâng. Tuy nhiên, tôi thì thật là chưa dám chắc trăm phần trăm. Lúc nghe điện thoại, tuy Urê nói tiếng Đức, tôi đã nhận ra giọng hắn. Tôi lại khám phá ra đĩa đựng đầy tàn thuốc lá trong phòng Luz. Toàn là mẫu thuốc Gitanes. Ở Phi luật tân, trong vạn người vị tất có một người nghiện thuốc Gitanes của Pháp. Tôi biết Urê nghiện Gitanes. Sự kiện này chứng tỏ kẻ đến phòng Luz là Urê.

— Urê có một căn phòng khá lớn trong cai bin

đình sơn đỏ cuối đường Espéléta này. Hắn là giám đốc một công ty xuất nhập cảng đông khách. Tôi được tin hắn vừa về phòng. Anh lên đấy, thế nào cũng gặp hắn. Phi cơ của tôi sắp cất cánh. Tuần sau, ta sẽ tái ngộ tại Sài Gòn.

Văn Bình hỏi thêm :

— Thưa còn Valép ?

— Tôi đoán hắn sẽ thanh toán với Oka trong vài ngày nữa, hoặc đêm nay không chừng. Ta không cần quan tâm đến hắn nữa. Một phần vì ta không đủ nhân viên. Như anh biết, tôi mang qua đây ba người, anh, Lê Diệp và Nguyễn Hương. Tôi không dùng người Phi, sợ lộ.

Văn Bình trở mắt :

— Té ra...

Nguyễn Hương quay lại cười :

— Ô, Văn Bình Z.28 là điệp viên bình tĩnh nhất thế giới kia ma ! Em không ngờ ana dễ ngạc nhiên như vậy. Chung quy cũng tại nàng Luz. Nàng làm anh mất hẳn trí khôn. Em là người tới đại lý quán Mamla Hotel, vào phòng 367 nhận điện Uré, theo dõi nàng Luz, và người đoạt bộ mặt mã trong tay Valép cũng là... em nốt.

Văn Bình thốt ra :

— Trời ơi !

— Em đoán không sai. Nàng Luz làm anh mất hẳn trí khôn rồi.

Nàng sẽ sẽ ngâm câu thơ của Thế Lữ :

— Than ôi, thời oanh liệt nay còn đâu !

Ông Hoàng nghiêm giọng :

— Sắp đi rồi, đừng đùa nữa. Đêm qua, tôi và Nguyễn Hương đến nhà Valép. Hắn ở một mình trong một biệt thự nhỏ. Lúc tới đến, hắn đi vắng. Tôi gác dưới nhà cho Nguyễn Hương lên lầu lục lọi. Trong vòng 10 phút, nàng tìm ra nơi giấu tài liệu. Lấy xong, ra đến vườn, hắn mới lái xe về.

Văn Bình hỏi :

— Có xung đột không ?

Nguyễn Hương đáp :

— Không. Em dùng chìa khóa giả, mở cửa sau dễ dàng. Núp trong tối, em có thể hầu hạ Valép, song ông Hoàng không cho phép. Ông Hoàng chỉ cho em đoạt tài liệu, không được xung đột. Bon gián điệp Nam tư rất ít người. Dưới quyền Valép chỉ có vài ba nhân viên và một số cộng tác viên phụ nữ mà thôi.

Theo em, đề Valép tự do hoạt động là đặc ích. Hắn là thù địch của bọn Huk, đề hắn ở ngoài, lợi hơn là bắt hắn. Hơn nữa, bắt hắn rồi giam ở đâu. Muốn giữ bí mật, chỉ còn cách giết. Ta không có lý do để giết hắn, vì đâu sao hắn còn là đồng minh của ta.

Văn Bình chép miệng :

— Giờ đây, tôi thua cô xa. Xong vụ này, có lẽ tôi phải thụ giáo cô mất thôi.

Nguyễn Hương cũng chép miệng :

— Em đâu dám sánh với anh. Mọi việc đều do ông cụ xếp đặt, em chỉ thừa hành mà thôi. Vả lại, trăm sự đều nhờ anh cả. Anh còn nhớ Manahim không ?

Văn Bình giắt mình đánh thót. Nguyên Hương như có biệt tài bóc trần tâm tư chàng, hễ chàng da mang người đàn bà nằng biết ngay, biết rõ ràng, không thiếu chi tiết thâm kín nào. Nàng không ghen tuông đờ ờ — với lại, nàng đâu phải là vi hòa thê, hoặc vợ chánh thức của chàng mà được quyền ghen tuông đờ ờ — song giọng nói, cái nhìn, cử chỉ của nàng đã hàm súc một sự ghen tuông kinh khủng.

Nguyên Hương riếu :

— Tội nghiệp Manahim. Mối đó anh đã quên rồi.

Văn Bình chống chế :

— Em nghi oan cho anh. Sự thật không như em nghĩ đâu. Manahim chỉ là người bị tội lợi dụng để tìm ra những tin tức cần thiết.

— Em hơi lấy làm lạ. Anh toan lợi dụng đàn bà, và la đàn bà đẹp, còn đàn ông, anh lại bỏ rơi. Đàn ông thiếu gì tin tức quan trọng ! Em có thể đoán chắc nếu Manahim xấu như Chung vô Diệm, và gày như que củi, anh sẽ chẳng bao giờ lợi dụng.

— Anh van em.

Thấy câu chuyện giữa hai người sắp gay go, ông Hoàng ném điều xì gà Havana xuống đất, lên tiếng :

— Manahim là mat báo viên của sở Giám điệp Phi luật tân. Ngờ vực hành vi của anh, nàng bèn giả vờ có cảm tình với anh, và báo cáo về Sở. Bản báo cáo của nàng được chuyển cho tôi. Vàng

lệnh tôi, Nguyên Hương đến khách sạn Manila, tiếp xúc với Manahim.

Văn Bình dựa vào đệm xe, mắt băng khuàng, pha lẫn then thùng. Chàng mừng trông tới khuôn mặt ngáy thơ và thật thà như đốm của Manahim, khi gặp nàng lần đầu trong phòng điện thoại, cũng như trong bữa cơm trưa vui vẻ, nhẹ nhõm tại khách sạn Senbon. Cái miệng tươi tắn và đôn hậu ấy đã thả thê vào tai chàng là nàng yêu chàng tha thiết, yêu chàng đến mẫn chiều, xé bong. Ngờ đâu...

Ngờ đâu, chỉ là xen kịch.

Văn Bình đã đại khờ một cách thảm hại. Chàng thường tự kiêu có tài lời cuốn đàn bà, ít khi nhẹ dạ vì đàn bà. Hồi ở Saigon, bị Thu Thu đánh tan không còn manh giáp (1) trong một cuộc đấu trí sôi nổi, chàng bắt đầu bớt kiêu căng, và trở nên nhũn nhặn.

Đến khi bị thua hai mỹ nhân Lào, nàng Leuam và nàng May, (2) chàng mất hẳn bệnh kiêu căng, tuy nhiên vẫn tin tưởng vào khoa ăn nói và gợi tình độc nhất vô nhị của mình. Nghệ thuật đóng tro của Manahim, cô bé giữ điện thoại hiền lành của khách sạn Manila, làm chàng bật ngửa. Chàng bắt đầu sợ đàn bà. Đàn bà không có sức vóc lực lưỡng, và những ngón đòn quỷ khốc, thần kinh, đủ hạ địch thủ trong nháy mắt, song tạo hóa đã phú cho một khí giới kỳ lạ, siêu đẳng, dư sức

(1) Xin đọc Z.28 buôn súng lậu.

(2) Xin đọc Vạn tượng Khói lửa,